

fremmest, at den redegørelse, vi har brug for, er en redegørelse over at se på, hvad det er, der sker i den her slags sager, og om det er ret og rimeligt, hvad der foregår. Det er en redegørelse over praksis i behandling af familiesammenførings-sager. Derfor håber jeg, det er det, vi som et minimum kan få ud af debatten i dag.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Den næste er ordføreren for forslagsstillerne, hr. Morten Østergaard.

Kl. 14.15

Morten Østergaard (RV):

Jeg vil gerne takke for debatten om forslaget her. Vi har jo netop afsluttet en ophedet debat i forbindelse med forespørgslen, som viste nogle af forskellene i dansk politik på udlændingeområdet. Men jeg synes ikke, man skal se forslaget her – i hvert fald ikke i udgangspunktet – i sammenhæng med det.

Det her er fra forslagsstillerens side ikke noget ideologisk korstog, men bare en hjælpende hånd til at få orden i uorden, til at sikre en retssikkerhedsmæssig stringens, konsekvens og logik i klageadgangen på udlændingeområdet. Det synes simpelt hen logisk, at der er en ensartet klageadgang i asylsager så vel som i familiesammenførings-sager, ikke mindst nu, hvor man jo med L 78 genindfører sikkerhedsvurderingerne i familiesammenførings-sager.

Der var ifølge Udlændingestyrelsens statistikker i 2004 godt 1.800 afslag på asyl. Samme år var der 1.900 afslag på ansøgninger om familiesammenføring.

Forskellen på de her to grupper mennesker, hvis enslydende ønske om at tage ophold i Danmark ikke har kunnet imødekommes, er primært, at retssikkerheden for dem er så markant forskellig. Asylansøgerne kan påklage afgørelsen til Flygtningenævnet, og her sidder der en højesteretsdommer for bordenden, uafhængig af den sagsbehandlende instans, Udlændingestyrelsen. Familiesammenførings-sagerne påklages til ministeriet. Der sidder der ikke en højesteretsdommer eller en dommer for bordenden, der sidder der en minister for bordenden, en politiker.

Hvis vi skuer til Norge og Sverige, kan vi se, at der har man en langt mere stringent model. Her varetager de samme nævn det her.

Hvorfor er det så vigtigt? Jeg har nævnt afghanersagen, hvor fire afghanske flygtninge fik medhold i Flygtningenævnet i, at de ikke kunne

hjemsendes jævnfør Udlændingestyrelsens praksis – Flygtningenævnet omgjorde det. Havde disse mennesker søgt om familiesammenføring, ville man med det nuværende klagesystem have oplevet, at de havde fået afslag på det, at ministeren havde sanktioneret det, og så havde de uretmæssigt fået afslag på familiesammenføring, selv om der var asylrelevant forfølgelse i deres hjemland jævnfør Flygtningenævnets afgørelse. Det understreger bare, hvorfor det er så helt naturligt og logisk, at man laver en klageadgang, der er fuldstændig parallel til den, man har i asylsagerne.

Der vil jeg også sige til hr. Søren Krarup, der antager, at et klageorgan vil give flere familiesammenføringer, at det jo så må betyde – som hr. Jørgen Arbo-Bæhr også var inde på – at der netop ikke er den rigtige klageadgang i dag. For nævnet vil jo kun vurdere i forhold til den gældende lovgivning, som hr. Søren Krarup selv er med til at sanktionere med sin stemmeafgivning en gang imellem, og hvis det ville medføre flere omgørelser, er det jo netop et udtryk for, at der faktisk er behov for nævnet.

Så er hr. Søren Krarup optaget af danske statsborgeres rettigheder. Netop i familiesammenførings-sager må vi sige, at her er de jo ringere stillet end asylansøgerne, fordi de altså ikke har samme klagemulighed.

Endelig nævnte hr. Søren Krarup også sagerens omfang, og der er det sådan, som jeg allerede har redegjort for, at det faktisk er nogenlunde ens.

Fru Henriette Kjær syntes, at det med hensyn til afghanerne var en fortænkt situation, men der må jeg sige, at det er jeg helt og aldeles uforstående over for, for det er en ganske konkret situation, sagen er fra februar i år:

Men jeg vil også gerne kvittere for, at der i det mindste kommer det ud af debatten, at der synes at være bred enighed i Folketinget om, at vi skal have mere åbenhed om familiesammenførings-sagernes afgørelse, at der skal være en forbedret begrundelse og en forbedret praksis i forbindelse hermed, som gør det gennemsigtigt og dermed let for de mennesker, det handler om, som har et helt reelt ønske om familiesammenføring, at se, hvorfor eller hvorfor ikke de får familiesammenføring.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Der er en vis logik i det, når hr. Morten Østergaard siger, at hvis sagerne bliver omgjort, så er